

bune s-au jucat, s-au bucurat de succes și de cronici pozitive. Exemple: **O batistă în Dunăre** de D.R. Popescu sau **Petru** de Vlad Zografi. Criticii prezenți la discuții: Dumitru Chirilă, Alice Georgescu, Mircea Morariu, Marinela Țepuș. Un regizor și, în același timp, director de teatru (l-am numit pe Mircea Cornișteanu) a declarat că el, când primește piese românești contemporane, le citește (probă că a pus recent o piesă a lui D.R. Popescu), dar primește și foarte multe prostii, pe care ar trebui să le „filtreze” secretariatul literar. La care secretarii literari prezenți (extrem de puțini, doi, dar destul de bătaioși) au ripostat că ei sunt obligați de către teatre să facă altceva decât să citească piese, anume să producă invitații, liste de protocol, caiete-program, afișe etc. Din partea Ministerului Culturii s-a pronunțat Horea Popescu, arătând că s-au finanțat (sau se vor finanța) zece piese contemporane și că ministerul sprijină dramaturgia contemporană. Înainte de încheiere, Paul Everac a dat citire unui pamflet proaspăt scris, în care îi trăgea de urechi pe toți și care urma să apară în presă.

Din discuție nu a prea reieșit dacă dramaturgii au vreo vină în faptul că nu li se joacă piesele. De pildă, dacă textele lor nu sunt prea, hai s-o spunem, interesante. Și nici nu a reieșit ce se va discuta la colochiul următor pe tema reprezentării dramaturgiei contemporane, deși este clar pentru toată lumea: același lucru.

Dumitru Solomon

Mircea Andreescu în *Filumena Marturano* de Eduardo de Filippo la Brașov (regia: Felix Alexa)

S scena amatorilor

Turismul cultural

Un concept nou pare să capete drept de cetate în spațiul nostru geografic: turismul cultural. Mă aflu, împreună cu regizorul Mihai Lungeanu, într-un *week-end* însoțit și friguros de octombrie, în nordul țării, la Vatra Dornei, un orașel bucovinean superb, încremenit parcă în liniile, planurile și volumele sale imperiale, pe care primarul și autoritățile culturale vor să-l scoată din împietrirea lui idilică, însuflețindu-l cultural, pentru că aici vine lumea de pretutindeni să se odihnească, să se trateze, iar această lume „trebuie să aibă și o viață culturală” – așa ziceau

mai-marii locului. Nu știam cu precizie ce se va întâmpla aici, sau știam destul de vag: un fel de festival al teatrelor de amatori... Realitatea a fost însă mai dinamică; am văzut spectacole ale unor teatre neprofesioniste, între care și cele ale unei facultăți de artă din Iași, menite să confirme (sau să infirme) dorința forurilor locale de a permanentiza festivalul teatral, spre a-i bucura pe vizitatori (ca și pe localnici). Nu e suficient să te tratezi de reumatisme ca să te simți bine. Ce-ar fi, s-au gândit responsabilii orașului, să le oferim celor veniți la tratament prilejuri de desfătare

estetică, să le dăm teatru? Așa s-a născut ideea acestui festival popular de teatru, legat de ideea de turism, o împletire pragmatică, fiindcă arta și sănătatea cată a se completa reciproc. Asta ne-a adus de la București, pe mine și pe regizor, la Vatra Dornei. Prin urmare, am fost, am văzut, am confirmat. Turismul și arta au șansa de a conviețui la Vatra Dornei, fiindcă e voința locului. Un loc nicidecum virginal, pentru că nenumărate afișe de teatru împodobesc pereții Casei de cultură, dovedind că aici se face teatru de multă vreme.

D.S.